

Nehéz világgá menni

Borz egy szép napon levelet kapott egy távoli rokonától, aki azt írta, hogy látogassa meg őt Öhömböhömbe, mert az egy csodálatos ország, ott soha nincs tél, mindig csak nyár van és olyan nagy a bőség, hogy senkinek sem kell dolgoznia. „Tejben-vajban fürödhetsz, gyere hát gyorsan! Vár szerető rokonod: Torzon Borz.” – fejezte be levelét a kedves rokon.

Borz újra meg újra elolvasta a levelet, nem akart hinni a szemének. „Elmegyek Öhömböhömbe, ott a helyem!” – határozta el másnap reggel. „De nem egyedül megyek, magammal viszem a barátaimat is. Ó, hogy fognak örülni neki!” – lelkesedett, miközben holmiját bepakolta egy kopott bőröndbe.

Csiga éppen a házát meszelte, amikor beállított hozzá. – Tudod, lassú vagyok én egy ilyen nagy úthoz, csak a terhetekre volnék – mentegetőzött. Borz igazat adott neki és elbúcsúzott tőle.

– Öhömböhömbe? – csodálkozott Kabóca, amikor Borz közölte vele a tervét.

– Öhömböhömbe bizony, ott van ám csak jó világ! – mondta felvillanyozva Borz.

– Izé, hogy is mondjam csak, még szeretnék aludni rá egyet, nem kapkodhatom el a dolgot – mondta Kabóca. Borz lesújtóan mérte végig barátját és elrobogott Gyíkocskához, aki békésen sütkérezett egy kövön. – És a többiek? Jönnek velünk a többiek is? – kérdezte kikerekedett szemekkel.

– Mit törödsz te a többiekkel?! A saját jövődre gondolj, én csak a javadat akarom!

– Köszönöm, hogy gondoltál rám, de a barátaim nélkül nem mehetek.

Borz mérgesen hagyta ott, gyönyörű tervét dugába dőlni látta. Bosszúsan ment kis Tücsökhöz, aki azt mondta, inkább maradna, mint menne, mert itt olyan szép zöld a rét és olyan szép kék fölötté az ég.

Egérke azért nem tartott vele, mert Borz nem volt biztos abban, hogy Öhömböhömbe nincsenek macskák. – Mert ugye macskákkal még Öhömböhöm sem fenéig tejfel egy egérnek – mondta sajnálkozva Egérke.

Borz egyedüli reménysége Hörcsög maradt, elment hát hozzá. Hörcsög épp a virágait locsolgatta a kertben.

– Tudod-e hol van Öhömböhöm? – kérdezte fontoskodva Borz.

– Nem tudom – mondta Hörcsög.

– Akkor azt sem tudod, hogy ott nem kell dolgozni, mégis minden kívánságod teljesül, még a sült galamb is a szádba repül. Öhömböhömbe készülök, ha úgy gondolod, tarts velem.

– És mi abban a jó, hogy nem kell dolgozni? A lustálkodás roppant unalmas dolog és én nem szeretek unatkozni – mondta elgondolkozva Hörcsög. – Különben is, szeretek itt élni. Csak itt szeretek élni, mert ez a hazám, itt élnek a barátaim, akik a te barátaid is és itt vannak a virágaim. Látod ezt a virágot?

– Virág bárhol teremhet – mondta Borz.

– Lehet, de azok nem az én virágaim, semmi közük hozzám – mondta Hörcsög. Borz nem értette. „A virág az virág mindenütt a világon!” – gondolta.

„Egyedül maradtam, egyedül kelek útra.” Szomorúan leballagott a tengerpartra és várta, hogy befusson a legelső hajó. Delelőre hágott a nap, majd végigjárta égi útját s a hegyek mögé bukott, de hajó csak nem jött. Megszólalt kis Tücsök hegedűje, elbűvölten hallgatta. Hátat fordított a tengernek és elindult hazafelé, az ismerős mezőben az ismerős csillagok alatt. Ekkor fülrepesztő hangon megszólalt a hajóduda. Borz futásnak eredt, mintha attól félt volna, hogy valaki erőszakkal hajóra teszi és elviszi Öhömböhömbe.